

הדלקת נרות: 16:07

צאת השבת: 17:19

מוצ"ש לר"ת: 17:51

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד



קבלת ההחלטה

אמרו חז"ל: 'קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף'. מדוע ישנה השוואה בין הקושי של הזיווג לבין הקושי של קריעת ים-סוף דווקא? אחרי גלות של 210 שנים, יצאו בני ישראל מארץ מצרים. הלחץ היה נורא, מימין ומשמאל מדבר, ים מסוכן לפניהם, והצבא המצרי מאחוריהם... בני ישראל התלבטו בין האפשרויות שעמדו לפניהם: כניעה למצרים, קפיצה לים או בריחה למדבר, והמבוכה היתה רבה. בתוך זמן קצר הם היו צריכים לקבל החלטה גורלית שתשפיע על עתידם לנצח. ואז, מישהו נטל יוזמה וקפץ למים, היה זה נחשון בן עמינדב משבט יהודה, וְהַפְּלֵא וְהַפְּלֵא הֵימָּן נִקְרַע לְגֹזְרִים וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בַתּוֹךְ הַיָּם בִּיבֵשָׁה.

הקושי שהיה בקבלת ההחלטה הנכונה לפני קריעת ים-סוף, דומה לקושי של ההחלטה להתחתן ולהקים בית. הפתרון בקריעת ים סוף היה - 'לקפוץ למים'. גם בקבלת ההחלטה בעניין הזיווג צריך 'לקפוץ למים' ואז הם נקרעו... אבל לפני שקופצים למים ולוקחים 'סיכון', צריך להצטייד בכלים נכונים המקנים תחושת בטחון לקראת הצעד החשוב הזה.

במאמרים הבאים אנו נשבור הרבה מיתוסים, נשתחרר מתפישות עולם מוטעות בנושא בחירת בן הזוג, ננקה את הראש מכל הבלבולים ונצא לשטח עם בטחון ונחישות עד הסוף הטוב. אם נפתח ונאמר שאין צורך לצאת ולהיפגש בכלל לפני החתונה, יראה לנו הדבר מוזר ובלתי הגיוני. אבל אם נחזור 70 שנה אחורה, נראה שסבא וסבתא שלנו, שגרו בחו"ל, לא יצאו בכלל והתחתנו צעירים מאד.

סבתא היתה ילדה כבת 12 וקפצה בחבל... סבא עבר במקרה ברחוב וראה אותה, 'קשר' אותה, ולקח אותה לרבנות... הם לא יצאו למסעדות, לא אכלו גלידה בטיילת, וגם לא רקדו ביחד... ועד היום הם נשואים, עובדה! היום אנחנו יוצאים ביחד, אוכלים במסעדות, מטיילים... ומתגרשים אחרי חודשיים... אז מה דעתכם, איזו שיטה טובה יותר, של היום או של פעם? פעם, כשלא יצאו ולא נפגשו, הנישואין החזיקו מעמד הרבה יותר זמן.

כיום, במדינתנו הקטנה התגרשו בשלוש שנים האחרונות כ- 30,000 זוגות. זאת אומרת שנוספו לנו כ- 60,000 גרושים וגרושות. אבל, אנחנו לא במדרגת האמונה והביטחון של סבא וסבתא, אנחנו דור אחר. אנחנו רוצים להרגיש שהחלטה בידינו. ולכן אל לנו לחזור על טעויות שעשו זוגות אחרים.

(מתוך הספר 'ביחד')



פרשת השבוע



התגלות יוסף

בפרשת השבוע שלנו המפגש בין האחים ליוסף מגיע לשיאו. במשך שנה יוסף מתנכר לאחיו באמרו - מרגלים אתם! אחר כך הוא אוסר את שמעון לעיניהם ומצוה להביא אליו את בנימין. כשהשבטים פותחים את השק במלון מוצאים את הכסף שרצו לשלם על התבואה, נמצא באמתחתיהם. עכשיו לפי הבנתם הם הסתבכו יותר, לא די בכך שהמושל קורא להם מרגלים עכשיו הוא גם יקרא להם - גנבים!. לאחר שכילו יעקב אבינו מצוה עליהם לרדת למצרים לשבור אוכל.

יהודה נותן ערבות עבור בנימין ומתחייב להחזירו. כשהם מגיעים למצרים קורא להם הממונה על הבית והם בטוחים שעכשיו מתנפלים עליהם על דבר הגניבה. והנה הממונה על הבית של יוסף אומר להם על תתראו, הכסף שלכם שולם והכל בסדר. הם יושבים לאכול עם יוסף והוא מסדר אותם בשולחן לפי גודלם, השבטים פשוט לא מבינים מה קורה פה. איך הוא יודע מי נולד ראשון ומי שני? לאחר שאכלו ושתו קמו בבוקר ללכת ולקחו איש שקו, עוד לא הרחיקו לצאת מן העיר, ו"הינידות" של מצרים אחריהם, והם מואשמים בגניבת הגביע של המושל צפנת פענח! השבטים מתחייבים שמי שנמצא הגביע בידו יומת. והנה, הגביע נמצא באמתחת בנימין... כאן הבינו האחים שתופרים כאן עלילה נגדם. כולם חוזרים לביתו של המושל כדי לעשות איתו מלחמה.

כאן מתחילה הפרשה 'ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני...' יש כאן מפגש של שני מלכים. יוסף מלך מצרים ויהודה מלך השבטים. יהודה והאחים נמצאים באי הבנה מוחלטת ולעומתם יוסף יודע בדיוק מה קורה יהודה מנסה לשלוף את החרב אבל, החרב לא יוצאת מנדנה. יהודה יודע שאם החרב לא נשלפת יש כאן איתות שלפניו עומד אדם גדול. לכן יהודה משנה את סגנון דיבורו - ואומר: "בי אדוני...". לאחר שיהודה אומר את דברו ומגלה את צערו הנורא של אביו יעקב. יוסף כבר לא יכול להתאפק. שנאמר "ולא יכול יוסף להתאפק לכל הניצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי...". יוסף מוציא את הכתר והשבטים רואים את דמות פניו במלואה. הם לא חלמו שצפנת פענח הזה בוא יוסף ושהוא שליט על כל ארץ מצרים. ואז יוסף פונה אליהם בלשון עברית ואומר "אני יוסף אחיכם העוד אבי חי..." והנה ברגע אחד הבינו האחים את כל השתלשלות המאורעות. מרגע חלומותיו שהם משתחווים לו דרך כל המקרים שקרו עד עכשיו. אותו יוסף שנמכר למצרים הפך להיות המלך של מצרים! והתוצאה היתה "ולא יכלו אחיו לענותו כי נבהלו מפניו". הגלוי הזה כל כך חזק ופתאומי עד שכל האחים פשוט התעלפו עד שיוסף פייס אותם וניחם אותם ורק אז חזרו לדבר איתו.

ומה יוסף שהיה קטן שבשבטים אמר אני יוסף נבהלו כל השבטים מה נאמר אנחנו כשיאמר לנו הקב"ה - אני ה'!! מה נענה ומה נאמר אחרי גילוי גדול כזה? חייבים כולנו להתעורר ולהתכונן לרגע הזה שנוכל לעמוד ולומר עשינו את כל מה שצוית אותנו. ובמקום לנסות ולחפש תירוצים ותשובות, כדאי שנעשה תשובה. נתקן את דרכינו ומעשינו ואז כשיתברר הכל נוכל להתפעל מגילוי ה' בעולם.

שבת שלום - אבנר קוואס

לשמוע אישה מדברת כשהיא עצבנית,
זה כמו לחתום בבנק על טפסי המשכנתא.
אין לך מושג על מה מדובר, אבל בכל זאת
אתה מאשר שהבנת ואתה מסכים...

בדיחה





חוס ואהבה

לפניכם מקרה אמיתי שקרה, המבטא את הצורך בחוס ואהבה: ראש המשפחה אמר לאשתו: השנה אני רוצה להזמין לליל הסדר את כל המשפחה. הוא ערך שולחן והזמין אליו את כולם. ראש המשפחה התחיל את הסדר, הגיעו לצפון, הוא קם וכינס את כל הילדים ושאל: מי מצא את האפיקומן? ומי שמצא יבקש משאלה לפני כולם. הבן שלו מצא והביא לו את האפיקומן. האבא אמר לו מה היית רוצה שאתן לך במתנה לאפיקומן? פניו של הבחור הרצינו והוא אמר לו בקול רועד: אני רוצה שפעם אחת תתן לי נשיקה לפני כולם...

כמובן שהנוכחים הוציאו ממחנות והתחילו לבכות... היה זה בחור שהיה לו אומץ לומר לאבא שלו 'תנשק אותי'. כמה הוא יכול לשמוע שהוא לא יוצלח? שהוא בייש את המשפחה? שחבל שהוא נולד? ... אולי תנשק אותו, כדי שכולם יראו שאתה אבא שלו?

אבא יקר, כדאי מאד שבהזדמנות הקרובה, כשתפגוש את הבן המתבגר שלך תחבק אותו בחמימות, ותיתן לו נשיקה ותאמר לו שאתה אוהב אותו. ואל תתפעל מזה שהוא ינגב את הלחי ויאמר: אל תנשק אותי, אני לא תינוק... אני רוצה לומר לך שהוא תינוק מגודל, והוא זקוק לזה מאד, רק שהנשיקה הביכה אותו קצת. לזאת יקרא אהבה מופגנת.

לא רק לומר 'אני אוהב אותך', אלא גם לחבק ולפעמים גם לנשק. אמא יקרה, לא יזיק אם מידי פעם תיקחי את הבת המתבגרת שלך למסעדה או לבית קפה או סתם לגלידה. היא תרגיש קירבה גדולה אליך, ותיפתח ותספר לך את אשר על לבה. למרות ההתנהגות המרגיזה שלה, תימצאי סיבה לחבק אותה ולומר לה שאת אוהבת אותה. ואם היא תשאל אותך: אם את אוהבת אותי, אז למה צעקת עלי אתמול? תאמרי לה: אדברה, זה מראה על אהבה ועל קירבה. הנה, שימי לב שאני לא מעירה לבת של השכנה, כי אני לא קרובה אליה. אבל את הבת שלי, וקרובה אלי ואכפת לי ממך, לכן אני מתרגזת ויוצאת מהכלים.

קוראים יקרים, למדנו שאמירת ביקורת מלמדת על קירבה ולא על ריחוק. בדרך כלל אנחנו מעירים לקרובים לנו יותר. את המסר הזה צריך להעביר לילדים הקטנים והגדולים. הרבה אימהות שואלות: איך אפשר לחבק את הבת או הבן, אחרי שהם הרגילו אותנו במשך היום, ואנחנו קצת כועסים? התשובה לכך - כעס לחוד, וחיבוק לחוד. נחשוב לרגע, אם הילד הרגילו אותנו במשך היום, האם לא ניתן לו את ארוחת הערב? כולנו מבינים שאין קשר בין הדברים. ילד חייב לקבל ארוחת ערב, ללא תלות בהתנהגותו במשך היום.

זהו שהבת שלך התנהגה בצורה שגרמה לך לצאת מהכלים, זה אומר שהיא לא תקבל את ארוחת הערב הרוחנית שלה? יחס חם וחיבוק? אנחנו ההורים חייבים להפריד בין הדברים, ולא לתת לסערת הרגשות שלנו לנתק אותנו מהם.

סיפור לשבת



הרה"ג רפאל שלמה לנידאו זצוק"ל

יום אחד פרצה מחלוקת בין שני סוחרים. אחד מהם פנה לבית-הדין, והזמין את שותפו לדין תורה. כאשר הגיע השמש לבית-הסוחר, הוא חשש, שמא יתחייב בדין. כדי להימנע מסירוב גלוי לדיינים, דבר שלא העלה כלל על דעתו, שיחד את השמש בכסף, שיאמר שלא מצא אותו בבית. השמש סבר לתומו, שהסוחר רוצה להגיע מאוחר יותר, ולכן לא עמד בניסיון והסכים לעסקה. כשהגיע השמש בפעם השניה להזמין את האיש לבית-הדין, התברר לו, כי הסוחר נמלט לעיר תדף הסמוכה.

כאשר רבינו שמע, כי הסוחר לא נמצא בביתו, וכי הוא ברח, קרא לאנשי החברה קדישא וציווה עליהם לכוון קבר לסוחר. הם אומנם עשו כמצוותו, אבל לא הבינו מדוע עליהם לחפור קבר לאדם בריא ושלם. לפני שהספיקו לעשות את עבודתם, הגיע שליח הוודיע, שהסוחר, שהיה כבר בדרכו מחוץ לעיר, הוכש על ידי נחש ומת.

בדברי ההספד שנשא הרב על הסוחר, הוא הוכיח את קהל עדתו בדברי מוסר. הרב אמר להם, שאין באפשרותו של אדם להימלט מן הדין. אם הוא מסרב לציית לבית-הדין, אפילו בסתר, הוא נענש על כך בכל חומרת הדין, ומתקיים בו הפסוק: 'ופורץ גדר - ישכנו נחש'. דברי הרב השאירו רושם עצום על כל הנוכחים, וגרמו לקידוש שם שמיים ברבים.

רבינו שימש חזן בימים הנוראים וגם תקע בשופר בראש השנה. לעת זקנותו הציע את בנו לשמש במקומו. לרבינו עשו מניין בביתו מכיוון שהיה קשה לו ללכת. ראש השנה הגיע ובנו התפלל ותקע. לאחר התפילה הלכו לבית הרב לברכה ב'שנה טובה'. רבינו שאל אותם: "איך היתה התפילה והתקיעות של בניי?". אמרו לו, שהתפילות היו טובות, אבל התקיעות - לא כל כך. רבינו התפלא ושאל את בנו: "מה קרה בתפילה?". הבן ענה: "אבא, בתקיעות, כשאמרתי 'ושלח את מלאכך', עמדו לידי שני מלאכים: אחד מימיני ואחד משמאלי - ולכן טעיתי בתקיעות מרוב פחד ואימה". אביו אמר לו: "הרי אתה הזמנת אותם, ומה לך לפחד?". כשנדע שאחד מבני קהילת ארם צובא נפטר, מיהרו אנשי היחברה קדישא לחצוב לו קבר בבית העלמין. בתוך כך אירעה מפולת, ונתגלה קברו של אדם שנקבר בסמוך. הם נחרדו מהפגיעה בכבוד הנפטר.

להפתעתם, היה גופו שלם כביום קבורתו, וריח בשמים עלה מהקבר. אדם זה נקבר כשלושים וחמש שנים קודם לכן, ולא נודע כקדוש וצדיק. הם תמחו, וסיפרו על כן לרב העיר, הגאון ר' רפאל שלמה לנידאו זצ"ל. הצדיק תמה, מכיוון שגם הוא הכיר את המנוח.

מדובר היה באדם פשוט, מוכר כפתורים ותופר לולאות. הצדיק לא ידע, במה זכה. בלילה, הנפטר בא אליו בחלום, ואמר לו: "למה תתפלא? אספר לך מעשה שהיה, במה זכית לכך". כך סיפר: "מיים הגיעי למצוות נאלצתי לעמוד לפרנסתי. פתחתי דוכן והרווחתי פרוטות. הוצאתי כדי מחייתי, וכל פרוטה שחשכתי שמרתי בכלי חרס. לימים שכרתי חנות ופרנסתי שפעה. כל יתר רווחי מצא דרכו לכד החרס בפאתי החנות, עד שכמעט ועלה על גדותיו. אמרתי לעצמי: 'הממון שבכדי יהיה בעז"ה להשאת צאצאי'.

האימאם הגיע יום אחד מטעם השולטן לגבות מיסים. הנכרים באו אליו וקבלו בפניו, שכל מסחר הכפתורים והרקמות בידי היהודים. הם העלילו, שמעלימים מיסים. הממונה האמין לדבה, והוציא צו האוסר על היהודים לעסוק במלאכה זו. גם עלי נאסר להמשיך במלאכה. לעצמי לא דאגתי. ידעתי כי כד החרס מלא וגדוש. אבל את החנות שלי בסחורה אחרת, וארוויח למחייתי. אבל מאתיים משפחות התפרנסו ממשלח יד זה, ביניהם משפחות של אלמנות ויתומים.

מיד לבשתי בגדי שבת. נטלתי את הכד הגדוש מטבעות. הלכתי לשכונת שיד יברק. עליתי למעונו של האימאם וביקשתי לשוחח עימו. כשהגעתי לפניו, הנחתי לרגליו את הכד. הוא נשא את עיניו ושאל: "מה זה?". אמרתי: "כל חסכונותי". הוא שאל: "מה מבוקשך?". עניתי: "מאומה. ביקשתי רק להזכיר למעלתך את הפתגם: 'קטע אל רקאב, ולא קטע אל רזאק' ('כרות את הצוואר, ואל תכרות את הפרנסה!'). 'למה כוונתך?' האימאם חקר. אמרתי: "אדוני המושל, מוכר כפתורים אני, ותופר לולאות כמו שעניך רואות, יש לי חסכונו, ויכולתי להסב את פרנסתי ולהתכלכל בכבוד, אבל בגזרתך הותרת משפחות רעבות, אלמנות ויתומים חסרי כל! תיקח את מתנתי ועיתרתי לפניך, ותבטל את הגזרה!".

הזהב הנוצץ או הדברים היוצאים מן הלב פעלו את פעולתם. הגזירה בוטלה ולמאות משפחות היתה הרווחה והם יכלו להמשיך ולהתפרנס. אמר הרב: "עתה, הכול מובן. המקיים נפש אחת, כאילו קיים עולם מלא. מה רבה זכותו של מי שקיים נפשות כה רבות, בהקריבו את כל חסכונותי!!!!".



שאל את הרב

לייעוץ באופן אישי עם הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להתקשר בימים ג' וד' בין השעות 14:30-15:30

1599-59-59-39

קו ההלכה הספרדי הארצי

3030 * | 073-7-860-860

רב קווי | בעלות שיחה רגילה

שלוחה 2

מענה טלפוני לשאלות בעניני שלום בית וחינוך ילדים, עם יועצים מומחים שע"י הרב אבנר קוואס שליט"א

בין השעות 09:00-23:00

שלוחה 1

מענה טלפוני לשאלות בהלכה שע"י מורי הוראה הפוסקים ע"פ פסקי

מון הגר"ע יוסף זצוק"ל. בנשיאות חבר מועצת חכמי התורה הגאון הגדול הרב דוד יוסף שליט"א

24 שעות ביממה רצוף